

1

NAPJAINKBAN

Augusztus 21., kedd

Brooklyn, New York

A lehallgató furgon az utca bal oldalán parkolt. Ugyanazon a helyen, ahol tegnap és tegnapelőtt is. Ez volt a második legrosszabbul őrzött titok a Brighton Beach keleti háztömbjének környékén.

Az *első* annak az embernek a neve volt, akit az FBI megfigyelés alatt tartott.

Vladimir Kozlov alvilági birodalmat épített ki Moszkvában. Mindenbe beleártotta magát a kábítószerrel a fegyverkereskedelemtől, a prostitúciótól a csempészetig. Az utóbbi években a kiberbűnözés előnyeit is felfedezte, noha ő maga csak ritkán használt számítógépet. Mindeközben sikerült elkerülnie a lebukást. Hála a Szovjetunió széthullása után bevezetett liberális szabadkereskedelmi törvényeknek, de még inkább azoknak a dollármillióknak, amelyekkel megkente a vezető tisztségviselőket, Kozlov úgy

tűnhetett fel az oroszok többsége – ugyanazoknak az embereknek, akiket titokban meglopott, megzsarolt, megfenyegetett és kifosztott – szemében mint nemzeti hő.

De az FBI egészen más szemmel tekintett rá.

Kitüntetett érdeklődéssel.

Talán a legkitüntetettebb érdeklődést szentelte neki New Yorkban.

Mivel nem szerepelt a bűnügyi nyilvántartásban, a „tisza” múltú Kozlov beléphetett Amerikába, hogy kiterjeszthesse legális vállalkozásait. Azonnal megvásárolta a legnagyobb házat a Brighton Beachen; Brooklynnak ezt a negyedét „Kis Odessza” néven is ismerik, mert jelentős számú ukrán népessége van. Ezt követően arra használta fel a hírnevét és a kapcsolatait, hogy egyesítse a helyi *bratvát*, ami oroszul „testvériséget” jelent, de mindenki más a „maffiát” érti alatta. Öt év sem kellett hozzá, és a Brighton Beach Bratva a leghírhedtebb bűnszövetkezetté vált New Yorkban. Nem ez volt a városban működő legnagyobb szervezet – ez a dicsőség még mindig a szicíliai Cosa Nostrát illette meg –, de ezt tartották a legfélelmetesebbnek.

A médiában a Gyilkos Méhek elnevezés honosodott meg.

A furgonon belül még ennél is rosszabb nevet kaptak.

– Én mondom neked – közölte Jason Koontz különleges ügynök, miközben tésztát tömött a szájába egy papírdobozból –, ezek a fazonok hidegvérű orosz szemetek. Az amerikai bűnözők nem úgy gondolkoznak, mint ezek. De még az olaszok sem. Ezek a komcsi gazemberek egészen másfélék. Ugyanolyan rohadtak, mint a Triadok, csak jóval kevésbé ázsiaiak.

Rudy Callahan, a társa majdnem kiköpte a langyos kávéját. Gyorsan odapillantott a számítógép képernyőjére, hogy meggyőződjön arról, egyik mikrofonjuk sem működik. Mert különben a társa alpári és rasszista kirohanása bekerült volna az FBI adatbázisába, nyilván a főnökeik tudomására jut, és hozzáadódik Koontz szépen gyarapodó fegyelmi ügyeihez.

– Hagyd ezt abba! – szólt rá Callahan.

– Mit hagyjak abba? – kérdezte Koontz, aki szemmel láthatóan nem értette, mi a probléma. Teljes gyanútlanágát azzal is alátámasztotta, hogy még több kínai tésztát tömött magába. Már minden úszott a szójaszószban.

– Hogy ilyeneket mondasz a furgonban. Hát nem tudod, mire vezet az, ha az igazgató meghallja ezt a szöveget?

Koontz csak rántott egyet a vállán.

– Valószínűleg egyetértene velem.

– Nem, nem értene egyet – közölte vele Callahan.
– Valószínűbb, hogy felfüggesztene. Nagyon jól tudod, hogy nem tehetünk rasszista megjegyzéseket ak-

ció közben. A megjegyzéseid felhasználhatók ellened a bíróságon. És kárba veszne az egész megfigyelésünk.

Koontz a fejét csóválta. Milyen kiscserkész a társa!

– Elítélsz? Hallanod kellene azokat a sztorikat, amiket a kábszeregységben mesélnek a fiúk, akik ismerik az utcai prostituáltak a belvárosban. Azt mondják, hogy ez a cseh kiscsaj olyan...

– Jason! – szakította félbe Callahan. – Te szoktad hallani, hogy miket mondasz? Szinte minden szöveged rasszista!

– Rasszista? Hogy lennék már én rasszista? Most is a ferdeszeműek kajáját eszem evőpálcikával! Egy igazi rasszista nem tenne ilyet.

– Édes jó istenem... – mormolta hitetlenkedve Callahan. – Össze vagyok zárva egy furgonban egy totál hülyével. Csak tudnám, miért foglalkozom egyáltalán veled!

– Mert én vagyok az egyetlen barátod.

– Fogd be.

Koontz nevetett magában. Élvezte, hogy a társa idegeire megy, különösen az ilyen hosszú megfigyelések során, mint ez is, amikor előre tudni lehetett, hogy nem nagyon történik semmi fontos. A két ügynök azért volt ott, hogy lefotózza Kozlov embereit, a frissen érkezett újoncokat, akiket a hatalom és a pénz ígéretével csaltak Amerikába, de valójában azért hozták ide őket, hogy elvégeztessék velük azt a piszkos munkát, amelyet Kozlov legjobban kereső

katonái a maguk szempontjából már túl kockázatosnak találták. Ezek a banditák olyan gyorsan cserélődtek, hogy az FBI kénytelen volt állandó megfigyelésre berendezkedni, ha lépést akart tartani velük. Szerencsére a többségük azokban a házakban lakott, amelyek Kozlov birtokának szomszédságában voltak. Számos tekintetben úgy működtek, mint egy lakóközösségi önvédelmi program fordítottja.

Figyelmeztették Kozlovot, ha megjelentek a zsaruk.

Ami az utóbbi időben már napi huszonnégy órás ittlétet jelentett.

A New York-i rendőrség 60. körzetével kötött együttműködési megállapodás keretében az FBI folyamatosan szemmel tartotta a Brighton Beach környékét, a közösség vezetőinek a kérésére, akik megpróbálták felvenni a küzdelmet Kis Odessza rossz híre ellen. Különös tekintettel a nyári hónapokra, amikor a turisták rengeteg pénzzel a zsebükben és a rengeteg szórakozási lehetőségre vágyva előzönlöttek a helyi strandokat. Mivel nyugatra ott volt Coney Island, keletre pedig a Manhattan Beach, Brighton Beach vállalkozásainak keményen meg kellett dolgozniuk a látogatók odavonzásáért. Ez azt jelentette, hogy a helyi lakosokat és a turistákat egyaránt meg kellett győzniük arról, hogy a külföldi gengszterek nem fogják kirabolni őket, hanem módjuk lesz sör-

re, emléktárgyakra és vattacukorra költeni a nehezen megkeresett pénzüket.

De a 60. körzet rendőreivel ellentétben, akiknek az autós és gyalogos utcai járőrözés volt a feladatuk, az FBI arra használta a lehetőséget, hogy Kozlov házától százötven méterre parkoltassa a legmodernebb technikával felszerelt megfigyelőkocsiját. Az orosz minden hájjal megkent ügyvédje kezdetben megpróbálta zaklatásnak beállítani a dolgot – elvégre Kozlov üzletember volt, aki „respektust” érdemel, nem pedig bűnöző, akit „üldözni” kell –, de egy szövetségi bíró elutasította a keresetet, miután a nyomozóiroda ügyvédei azzal érveltek, hogy ők a házat figyelik, nem a személyt. Jogi csűrés-csavarás volt, ami gyenge lábakon állt, de a bíró elfogadta a különbségtételt.

Ezért maradhatott a helyén a furgon.

És ezért unta hülyére magát Koontz.

Esélyt látva egy kis magányra, mindent bevetett, hogy a társát kihozza a sodrából.

– De most komolyan, mi volt olyan helytelen abban, amit mondtam?

– Minden! – magyarázta Callahan. – Először is, az embereinek a fele *nem* orosz. Hanem ukrán. Meg csecsen. Meg grúz. Továbbá, hogyan lehetnének kevésbé ázsiaiak, mint a Triadok, amikor Oroszország nagyrészt Ázsiában van?

– Nem mindegy?

– Nem mindegy? Csak ezt ne mondtad volna! Mást se hallok a gyerekeimtől és az exnejeimtől. Már te is ezzel jössz nekem?

Koontz a szemét meregette, amivel sikerült még jobban felidegesítenie a társát.

– Oké, de te meg olyan vagy, mint egy lejárt lemez. Tudom, hogy Kozlov emberei nem mind oroszok, de „vegyes etnikumú rohadékoknak” nevezni őket mégsem ugyanazt jelenti. Persze, te aztán jól ismerheted az etnikai sértegetéseket. Hiszen ír vagy.

– Ez már sok! Ez volt az utolsó csepp a pohárban! – Callahan levette a fejhallgatóját, ami a nyakába volt akasztva, és feltépte a hátsó ajtót. – Ki kell mennem a friss levegőre.

Koontz diadalittasan mosolygott.

– Friss levegő, anyám borogass! Nem lesz az olyan friss, cigarettával a szádban!

Callahan ingerülten csapta be maga után az ajtót. Nagyon jól tudta, hogy a társa szándékosan dühítette fel, de ettől még nem lett könnyebb a helyzet kezelése.

Inkább nehezebb.

Ha Koontz szeretett volna néhány percre egyedül maradni, akkor miért nem azt mondta? Miért kellene ezek a gyerekes játsszák ahhoz, hogy elérje, amit akar?

A módfelett felmérgeedett Callahan úgy döntött, hogy sétál egyet.

Azt remélte, hogy egy kiadós gyaloglás majd megnyugtatja az idegeit.

Ehelyett életveszélybe sodorta.